

A tévelygő vakond

[2013. április]

egy zúzmarás szürke tájba
futok bele
mint a vonat
széttúrom magam előtt a ködöt
mint kéz a haját
tudod mint amikor simogattál
amikor simogattalak

kölcsönvett napokban éltünk
de fényük nem hozott csodát
csak érzélgősséget fájdalmat
s néhány hiábavaló éjszakát

befalaztalak magamba
(rossz kép pedig nagyon igaz)
így velem jöhettél s Indiáig
túrhattál alagutakat

hiábavaló út volt neked
nem érzed a gyökerek szagát
s nem tudod ott lent fölismerni
a földlakók édeskés dallamát

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Tamás Tímea

Látó Szépirodalmi Folyóirat